

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

4 октомври 1991 година*

„Радиоактивно замърсяване на храни”

По дело C-70/88

Европейски парламент, за който първоначално се явяват Francesco Pasetti Bombardella, юридически съветник, и впоследствие Jorge Campinos, юридически съветник, в качеството им на представители, подпомагани от Christian Pennera и Johann Schoo, членове на неговата правна служба, със съдебен адрес в Люксембург в Генералният секретариат на Европейския парламент, Kirchberg,

ищец,

срещу

Съвет на Европейските общности, за който се явяват първоначално Raffaello Fornasier, генерален директор на неговата правна служба, и впоследствие Bernhard Schloh, юридически съветник, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург в бюрото на Xavier Herlin, директор на правна дирекция на Европейската инвестиционна банка, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

ответник,

подпомаган от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват първоначално J. Gensmantel и впоследствие Rosemary Caudwell, адвокат на Министерство на финансите, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург в сградата на Британското посолство, 14 Boulevard Roosevelt,

и от

Комисия на Европейските общности, за която се явяват Michel Van Ackere-Pietri, правен съветник, и Jürgen Grünwald, член на нейния правен отдел, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург в офиса на Roberto Hayder, представител на правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

встъпили страни,

* Език на производството: френски.

относно, на този етап на производството, проверка по същество на исковата молба съгласно член 173 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност и член 146 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия за отмяна на Регламент (Евратом) № 3954/87 на Съвета от 22 декември 1987 г. относно установяване на максимално допустимите нива на радиоактивно замърсяване на храните и фуражите след ядрена авария или друг случай на радиологично замърсяване (ОВ 1987 L 371, стр. 11),

СЪДЪТ,

в състав : г-н О. Due, председател, г-н G. F. Mancini, г-н Т. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodriguez Iglesias и г-н M. Diez de Velasco (председатели на състава), г-н Gordon Slynn, г-н С. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н F. Grevisse, г-н M. Zuleeg и г-н P. J. G. Kapteyn, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взе предвид доклада за заседанието,

след изслушване на устните становища от името на страните на заседанието от 7 май 1991 г., на което за Европейския парламент се явяват г-н Jorge Campinos, г-н Johann Schoo, г-н Christian Pennera и професор Dieter H. Scheuing, в качеството им на представители, Съветът, за който се явява Bernhard Schloh, в качеството му на представител, Комисията от Jiirgen Griinwald, в качеството му на представител, Обединеното кралство от Gerald Barling, адвокат, в качеството му на представител, след изслушване становището на генералния адвокат на заседание от 26 юни 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 4 март 1988 г., Европейският парламент предявява иск съгласно член 146 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия и член 173 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност за отмяна на Регламент (Евратом) № 3954/87 на Съвета от 22 декември 1987 г. относно установяване на максимално допустимите нива на радиоактивно замърсяване на храните и фуражите след ядрена авария или друг случай на радиологично замърсяване (ОВ 1987 L 371, стр. 11).

2. Този регламент, който се основава на член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, предвижда процедура да определяне на максимални допустими нива на радиоактивно замърсяване на храни и фуражи, които се разпространяват на пазара след ядрен инцидент или друг случай на радиологично замърсяване, което вероятно може да доведе или е довело до значително радиоактивно замърсяване на храни и фуражи. Храните и фуражите с ниво на радиоактивно замърсяване над максимално допустимите нива, предвидени в някои от мерките, приети в съответствие в разпоредбите на въпросния регламент, не могат да се разпространяват на пазара.

3. С временно решение от 22 май 1990 г. по дело С-70/88 *Парламента/Съвета* (1990 г.) *Rescisl*, I-2041, Съдът отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Съвета и постановява продължаване на производството по съществуващото на делото. В основанията на решението по това дело Съдът се произнася по същество, че искът за отмяна, предявен от Парламента срещу акт на Съвета и Комисията е допустим, при условие, че искът претендира само запазване прерогативите на Парламента и е основателен само на предположенията, в които се твърди нарушаване (параграф 27).

4. В подкрепа на иска му Парламентът представя три аргумента, в първия от които се твърди, че правното основание за спорния регламент е бил погрешно избрано, докато съответно в вторият и третият аргументи, че правната форма на спорната мярка е нецелесъобразна и че в тази мярка правомощията по прилагане не са били делегирани на Комисията.

5. За пълното разглеждане на фактите по делото, движението на производството и твърденията и аргументите на страните, които са представени или описани тук само доколкото е необходимо с оглед мотивите на Съда, се препраща към доклада за заседанието.

Първият аргумент

6. С първият си аргумент Парламентът твърди по същество, че спорният регламент погрешно се основава на член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, докато целесъобразното правно основание е член 100а от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, ако е необходимо във връзка с член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия.

7. Както посочва Съдът в параграфи 28 - 31 от временното решение, цитирано преди това, до някъде трябва да припомним *in limine*, че като се твърди, че спорния регламент се основава на член 31 от Договора за създаване на

Европейската общност за атомна енергия, който предвижда, че трябва да се проведат консултации само с Парламента, доколкото е трябвало да се посочи за правно основание член 100а от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, който изисква прилагането на процедура по сътрудничество с Парламента, всъщност Парламентът е този, който твърди, че неговите прерогативи са нарушени в резултат на избора на правно основание. Следователно, дотолкова искът е допустим.

8. Следователно е необходимо да се разгледа дали спорният регламент може законосъобразно да бъде приет на основание член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия.

9. Съдът последователно се е произнасял, че в контекста на организация на правомощията на Общността, изборът на правно основание за приемане на мярка, не зависи само от убеждението на институцията що се отнася до преследваната цел, а трябва да се основава на обективни фактори, които да подлежат на съдебен контрол. Тези фактори включват по-специално целта и съдържанието на мярката (вж., най-новото решение от 11 юни 1991 г., Комисията /Съвета, точка 10, по дело C-300/89, *Rescueil*).

10. Относно преследваната цел, от първият параграф от преамбюла на Регламент № 3954/87 се вижда, че целта на регламента е да установи единни стандарти за защита на здравето на работниците и населението, както е посочено в член 2, буква б) от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия. Петият параграф в допълнение набляга на нуждата от “създаване на система, която да позволи на Общността да определи максимални допустими нива на радиоактивно замърсяване за да защити населението в случаи на ядрена авария или друг случай на радиологично замърсяване, които могат да доведат и са довели до значително радиоактивно замърсяване на храните и фуражите.”

11. Относно съдържанието на спорния регламент, трябва да се отбележи, че в приложението към него се предвиждат максимално допустими нива на радиоактивно замърсяване за храните и фуражите. В случай, че Комисията получи официално информация за ядрена авария или друг случай на радиологично замърсяване, в което се доказва, че е вероятно да се достигнат или са достигнати посочените максимални допустими нива, Комисията незабавно приема, ако обстоятелствата го изискват, регламент за прилагане на тези максимум допустими нива (член 2). В срок от три месеца, Съветът или променя или потвърждава разпоредбите от регламента на Комисията (член 3). Освен това Регламент № 3954/87 предвижда процедурата да се следва чрез промяна или допълване на максимум допустимите нива (член 5).

12. Посочените по-горе заключения показват, че целта на спорния регламент, съобразно неговата задача и съдържание, така както се разбира от

действителното формулировка, е да защити населението от опасности, произлизащи от храни и фуражи, които са били подложени на радиоактивно замърсяване.

13. Въпреки това, Парламентът твърди, че член 30 и следващите от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, от една страна не се отнасят до т.нар. “вторична” радиация, която представлява радиация, изтичаща от замърсени продукти, а от друга страна, се отнася само до защита на лица директно ангажирани в ядрената индустрия.

14. Съответното законодателство не съдържа основания за ограничително тълкуване, които следователно не може да бъде прието. Указанията са по-скоро, че целта на членовете, към които се препраща, е да се гарантира постоянна и ефективна защита на здравето на населението при опасности, произтичащи от йонизираща радиация, независимо от нейния източник и от категориите на лицата, изложени на такава радиация.

15. Както Парламентът твърди в алтернативния иск, също така е необходимо да се разгледа дали Регламент № 3954/87 също трябва да се основава на член 100а от Договора за създаване на Европейската икономическа общност на основание, че се отнася не само до защита на населението срещу йонизираща радиация, но също така и относно създаването и функционирането на вътрешния пазар по смисъла на член 8а от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

16. Вярно е, че член 6, параграф 1 от оспорвания регламент забранява разпространението на пазара на храни и фуражи с нива на радиоактивно замърсяване по-високо от максимално допустимите нива, определени на ниво Общност и че в единадесети параграф от преамбюла на регламента се заявява, че “приемането на регламент за прилагането на максимално допустими нива също би осигурило единството на Общия пазар и биха се избегнали отклонения в търговията на Общността”.

17. Въпреки това, противно на становището на Парламента, тези фактори не обосновават заключението, че спорният регламент е също хармонизираща мярка по смисъла на член 100а от Договора за създаване на Европейската икономическа общност. Всъщност забраната за разпространение на пазара, предвидена в член 6, параграф 1 е единственото условие за ефективност при прилагането на максималните допустими нива. Следователно регламентът има само временно действие по хармонизиране на условията за свободно движение на стоки в Общността доколкото чрез приемането на еднакви мерки за защита се избягва нуждата от регулиране на единни национални мерки за търговията с храни и фуражи, които са били подложени на радиоактивно замърсяване.

18. От упоменатото по-горе следва, че оспорваното решение е било законосъобразно прието само на основание член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия. Следователно аргументът, че правното основание е било погрешно избрано, трябва да бъде отхвърлен.

Вторият и третият аргумент

19. С втория и третия аргумент Парламентът твърди, че от една страна Съветът е приел регламент, докато член 31 от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия позволява само приемането на директива и от друга страна, че при въпросната мярка Съветът е пропуснал да делегира правомощия по прилагането на Комисията.

20. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че Парламентът не е представил доказателства в подкрепа на своите твърдения, с които да докаже, че неговите прерогативи са нарушени. Следователно съответните аргументи трябва да бъдат отхвърлени недопустими.

21. Тъй като Парламентът не доказва нито един от аргументите, които е представил, искът трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

22. Съгласно 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубила делото страна се осъжда, да заплати съдебните разноски. Тъй като Европейският парламент е загубил делото, Съдът го осъжда да заплати съдебните разноски, включително тези на страните, които са встъпили в подкрепа на аргументите на Съвета.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда Европейския парламент да заплати разноските по делото, включително и тези на встъпилите страни.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 октомври 1991 година.

Подписи